

Sygn. akt II Kp 51/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Mikusińska

Protokolant st. sekretarz sądowy Anna Potyka

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 7 maja 2015 roku zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego W. G. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rudzie Śląskiej z dnia 23 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. 2 Ds. 1237/14 w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia

na podstawie art. 306 § 1 k.p.k. w zw. z art. 329 § 1 i § 2 k.p.k., art. 437 § 1 k.p.k. i art. 465 § 1 i 2 k.p.k.

postanawia:

nie uwzględnić zażalenia i utrzymać w mocy postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rudzie Śląskiej z dnia 23 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. 2 Ds. 1237/14 w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 grudnia 2014 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w Rudzie Śląskiej odmówił wszczęcia dochodzenia o to, że w okresie od dnia 25 kwietnia 2014 r. do dnia 27 czerwca 2014 r. w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w S. przedstawiciel (...) Sp. z o. o. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), poprzez wystawienie faktur VAT o nr (...) z dnia 25 kwietnia 2014 r. na kwotę 39,62 zł, o nr (...) z dnia 30 maja 2014 r. na kwotę 198,09 zł o nr (...) z dnia 27 czerwca 2014 r. na kwotę 158,47 zł wprowadzając w błąd pokrzywdzonego co do okoliczności przedstawionych w tych fakturach, z których wynika, że W. G. zamawiał towar w postaci czyściwa tekstylnego, zamierzonego celu nie osiągając z uwagi na brak płatności ze strony pokrzywdzonego, tj. o przestępstwo określone w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wobec braku znamion czynu zabronionego, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Zażalenie na powyższe orzeczenie złożył pełnomocnik pokrzywdzonego wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że działanie przedstawiciela (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., polegające na usiłowaniu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem właściciela firmy (...), za pomocą wprowadzenia w błąd, nie zawiera znamion czynu zabronionego, podczas gdy, działanie to w pełni wyczerpuje znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 286 k.k. oraz obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., poprzez zaniechanie zbadania należycie okoliczności przemawiających na niekorzyść przedstawiciela (...) Sp. o.o. z siedzibą w S., a to ustalenia, czy przedstawiciel (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. nie usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem właściciela firmy (...) poprzez wprowadzenie go w błąd.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Analiza zgromadzonego w aktach sprawy materiału wskazuje, iż postępowanie doprowadziło do zgromadzenia materiału wystarczającego do podjęcia merytorycznej decyzji, którą należy uznać za właściwą.

Z akt sprawy wynika, że w kwietniu 2014 r. do warsztatu samochodowego pokrzywdzonego firmy (...) zostało dostarczone przez przedstawiciela (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. czyściwo tekstylne w ilości 1000 sztuk oraz, że w dniu 17 kwietnia 2014 r. W. G. osobiście podpisał z przedstawicielem tej firmy umowę, która została zawarta na okres próbny 4 tygodni. Zgodnie z umową firma (...) Sp. z o.o. miała dostarczać w umówionym terminie czyściwo tekstylne, które po zużyciu miało być prane i ponownie dostarczane klientowi, natomiast zapłata za usługę miała formę miesięcznego abonamentu płatnego niezależnie od ilości zużytego czyściwa. Powyższa umowa została rozwiązana pisemnie przez W. G. w dniu 25 czerwca 2014 r. Za świadczone usługi firma (...) sp. z o.o. wystawiła pokrzywdzonemu faktury Vat z dnia 25 kwietnia 2014 r., 30 maja 2014 r. 27 czerwca 2014 r. za okres 10 tygodni.

Sąd podziela stanowisko Prokuratora iż przedmiotowy czyn nie wyczerpuje znamion czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k., ani usiłowania takiego czynu. Oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, gdyż warunkiem odpowiedzialności jest działanie czy zaniechanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zamiar bezpośredni o szczególnym zabarwieniu związanym z celem działania sprawcy oznacza, że elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca oszustwa nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową lecz musi także chcieć użyć w tym celu określonego sposobu działania czy zaniechania. W związku z tym do przestępstwa oszustwa nie dochodzi zarówno wtedy, jeżeli jeden z przedstawionych elementów nie jest objęty świadomością sprawcy, jak i wówczas, jeżeli któregoś z nich sprawca nie chce, lecz tylko się godzi. W przypadku działania sprawcy w zamiarze ewentualnym nie dochodzi więc do popełnienia występku oszustwa przewidzianego w art. 286 § 1 k.k. (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2007 r., sygn. akt III KK 362/06).

Postępowanie dowodowe nie wykazało by przedstawiciel firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. wprowadził w błąd skarżącego. W. G. podpisał przedmiotową umowę mając możliwość zapoznania się z jej warunkami, w związku z czym wszelkie spory wynikające z umowy powinny być rozstrzygane na drodze postępowania cywilnego.

Na marginesie wskazać należy iż w dniu 10 marca 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu W. G. zapłacić powodowi (...) sp. z o.o. kwotę w łącznej wysokości 396,18 zł.

Zażalenie pełnomocnika skarżącego nie zawiera żadnych, skonkretyzowanych argumentów prawnych lub faktycznych, a jego zażalenie stanowi jedynie polemikę z decyzją Prokuratora.

Organy dochodzeniowe wyczerpały wszystkie swoje możliwości, które nie ujawniły popełnienia przestępstwa. W tym stanie rzeczy odmowa wszczęcia dochodzenia na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec braku znamion czynu zabronionego, jawi się na obecnym etapie rozpoznania sprawy jako w pełni zasadne. Tym niemniej nadmienić należy, iż zgodnie z art. 327 k.p.k. umorzone postępowania przygotowawcze może być podjęte w każdym czasie, jeżeli tylko pojawią się nowe fakty bądź dowody, lub też pojawią się nowe jakiegokolwiek inne okoliczności uzasadniające kontynuację postępowania.